

for Den. Da Landsstinget imidlertid, som fornævnt, blev affattet ved Pl. 29de Juni 1813, foreskrevs i denne, at private Sager fra Bornholm „i Tilfældet af Appel skulle indankes for Landsøver- samt Hof- og Stadsretten ved Stævninger, der paategnes af Amtmanden, og med hvilke der iøvrigt forholder paa samme Maade som i Henseende til Høiesterets-Stævninger, ved Pl. 30te September, 1808, er fastsat“. Yderligere Forrifter i denne Retning gaves ved Pl. 30te April 1814, hvori det hedder: „Som en nærmere Bestemmelse i Plakat af 29de Juni f. A. ville Vi allernaadigt have fastsat, at i de Sager, som overensstemmende med samme fra Bornholm indstævnes til vor Landsøver- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn, skal Barselet være 4 Uger, og Tægtedagen bestemt indføres i Appellationsstævningerne, hvorhos de i Pl. 30te September 1808, foreskrevne Regler ogsaa skulle tages til Følge ved Stævningens Udtagelse i civile Bornholmiske Sager, som fra bemeldte vor Lands-Overret maatte blive indankede til vor Høiesteret“.

Ved Frdn. 15de Januar 1817, § 1, fastsættes Paaanbefristen til Overdomstolene i private Politisager for hele det øvrige Land til 4 Uger efter Dommens Affigelse, „undtagen i Kjøbstæderne paa vort Land Bornholm, hvis Politiretsdomme bør indankes til Overretten inden 8 Uger, efter at de ere affagte“. Ved Lov af 14de Juni 1850, der ophævede Overpolitiretterne paa Landet og henlagde Appellen af saavel offentlige som private Politisager til Landsøverretterne, bestemtes som Følge heraf i Lovens § 3, „at den særegne Bestemmelse i Frdn. 15de Januar 1817, § 1, om Kjøbstæderne paa Bornholm ligeledes skal være anvendelig paa Dens Landjurisdiktioner“.

Lovforslagets Hensigt at ophæve de for Paaante af civile Sager for Bornholm gjældende særegne Regler kan Udvalget ikke tiltræde. Om nemlig end Pl. 30te September 1808 i sine Præmisses paaberaaber sig „den ved Krigen hindrede Kommunika-

tion“ mellem Bornholm og Hovedstaden, maa det erindres, at bemeldte Lovbud kun handler om Appel til Høiesteret, og at Dengang indenfor sine Grændser havde sin egen Overret og Overpolitiret. Da disse Overdomstole senere ophævedes, henholdsvis ved Pl. 29de Juni 1813, Lov af 14de Juni 1850, og Appellen i alle civile Sager fra de bornholmiske Underretter henlagdes til Landsøver- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn, blev Hensynet til Bornholms iplerede Veligheden — ogsaa udenfor Krigstilfælde — taget i Betragtning saavel ved de nysnævnte Lovbud som ved de i Tiden mellemliggende, nemlig Pl. 30te April 1814, Frdn. 15de Januar 1817 og Pl. 30te Juli 1819. Udvalget formener, at et saadant Hensyn ogsaa vedblivende er berettiget, i hvilken Henseende skal mindes om, at regelmæssig Kommunikation med Bornholm i strenge Vintre erfaringsmæssig selv med Nutidens Befordringsmidler kan være afbrudt i henved et Par Maanedes, og at det da bl. A. i ikke faa Tilfælde vil være umuligt for den Part, der vil appellere en ved Underretten tabt Sag at udtage paa den for det øvrige Land gjældende Maade en Appelstævning til Landsøver- samt Hof- og Stadsretten saa betimeligt, at han kan forhindre Dommens Eksekution. Det Samme turde gjælde om Appel af den kjøbenhavnske Overrets Domme til Høiesteret. Den antydede Ulempe afhjælpes nu ved de for Bornholm særegne Regler om Amtmandens Autorisation af Appelstævninger med samme Gyldighed, som om de vare udtagne henholdsvis paa Landsøverrettens eller Høiesterets Justitskontor. Vel er det nu saavel i det øvrige Rige som paa Bornholm efter Lov af 14de Juni 1850 i private Politisager tilladt vedkommende Part selv at udstede Appelstævning til Overretten, dog at Stævningen i det Seneste den næstsidste Søndag, førend Sagen falder i Rette, indleveres til vedkommende Landsøverrets Justitskontor, og der forsynes med Rettens Segl og Justitssekretærens Underskrift; men